

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **G. M. T. S. F.**, narozený X, státní příslušnost X, toho času pobýtem
v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem
Poděbradská 5, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27. 12. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2023, č. j.
OAM-1579/DS-D03-D08-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 12. 2023, č. j. OAM-1579/DS-D03-D08-2023, žalovaný rozhodl podle čl. 26 odst. 1 **Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k

posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen Dublinské nařízení) tak, že **státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení je Rumunsko**. Toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Důvodem pro uvedený postup žalovaného byla skutečnost, že po zajištění žalobce dne 19. 11. 2023 pro nelegální pobyt na území ČR, bylo ze systému EURODAC zjištěno, že podal dne 4. 10. 2023 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku, jež je vázáno Nařízením Evropského parlamentu a Rady a žalovaný tak dovodil, že Rumunsko je odpovědným státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení. Byly splněny podmínky pro postup podle článku 24 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, který stanovuje, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu, a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. Dne 5. 12. 2023 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný se s ohledem na ustanovení čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, druhý pododstavec zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovalo možného rizika nelidského, či ponižujícího zacházení. V té souvislosti vycházel z Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 týkající se azylového systému v Rumunsku a konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Uvedená informace je pravidelně aktualizována a doplňována, aby co nejvíce reflektovala aktuální situaci na území Rumunska ve vztahu k jeho azylovému systému. Na úrovni EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, jež by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, stejně tak Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Státní moc Rumunska dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, jež dohlíží na dodržování těchto práv. Rumunsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU. V souvislosti s tvrzeními žalobce o nedůstojných životních podmínkách na území Rumunska žalovaný uvedl, že žalobce tato tvrzení žádnými dokumenty nedoložil. Žalovaný nevylučuje, že na území Rumunska může docházet k selháním jednotlivců, ale o případech systémových opatření proti uprchlíkům nejsou žádné relevantní důkazy. Životní podmínky v Rumunsku jsou oproti ekonomicky vyspělejším západním zemím, odlišné, přesto však nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jenž by vedl k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany.

2. Při vědomí homosexuální sexuální orientace žalobce dospěl žalovaný k závěru, že žalobci v Rumunsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci

mezinárodní ochrany, přičemž sexuální orientace ani případný nižší životní standard při pobytu v rumunských azylových zařízeních není překážkou, jež by byla neslučitelnou se závazky článku 4 Listiny základních práv EU a odpovídala by systémovým nedostatkům ve smyslu článku 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalobce nemá na území ČR žádné socioekonomické vazby, Rumunsko akceptovalo přemístění žalobce na území Rumunska, nebyly zjištěny ani žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, a proto žalovaný nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

II. Žaloba

3. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, žalovaný špatně vyhodnotil otázku příslušnosti ČR podle Nařízení ve vztahu k otázce mezinárodní ochrany žalobce. Rozhodnutí dále odporuje smyslu a účelu Nařízení a poškozuje oprávněné zájmy žalobce. Žalovaný se dostatečně nevěnoval možnosti uplatnění diskreční pravomoci dle čl. 17 Nařízení a své rozhodnutí o neuplatnění tohoto práva zdůvodnil velmi vágně a obecně, čímž se dopustil svévole a zneužití institutu správního uvážení. Z Kamerunu, země původu, žalobce odešel z důvodu své homosexuality, jež tam není legální. Z tohoto důvodu se rozhodl odcestovat do Evropy, do některé ze zemí, jež jsou k takovým osobám tolerantní. Odcestoval proto do Moldavska, následně do Rumunska, kde se s nejvstřícnějším přístupem k homosexuálům nesetkal, a proto se rozhodl odcestovat do některé ze zemí schengenského prostoru. Jako nejvhodnější země k životu se mu jeví Belgie, kde žije i jeho bratr. Na pobytu v Belgii však bezpodmínečně netrvá, záleží mu především na tom, aby se ocitnul v jakékoli zemi, jež bude odpovídat jeho požadavkům tolerance.
4. Žalovaný dle žalobce nesprávně naložil se svou diskreční pravomocí, již přiznává čl. 17 odst. 1 Nařízení, neboť byly v jeho případě dány důvody hodné zvláštního zřetele, jež způsobují značnou nepřiměřenost žalobcova případného předání do Rumunska. Dle uvedeného ustanovení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu odchylně od čl. 3 odst. 1 Nařízení, i když podle kritérií stanovených Nařízením není příslušný. Ustanovení čl. 17 odst. 2 ukládá členským státům povinnost dbát v tomto ohledu tzv. humanitárních důvodů, jež jsou v případě žalobce dány. Podle veřejně dostupných informací čelí příslušníci LGBTQ v Rumunsku diskriminaci a právním překážkám, k této komunitě se negativně staví v Rumunsku i široká veřejnost, což může vést k sociálnímu vyloučení a izolaci jednotlivců, tito lidé se potýkají se špatným přístupem ke zdravotnickým službám, nezřídka se objevují případy násilí, jež nejsou často adekvátně řešeny. Velkým problémem je šikana této skupiny lidí, v Rumunsku stále absentuje skutečná diskuse o diverzitě, rovnosti a sexuální orientaci. ČR je v té souvislosti pro žalobce zemí v mnoha ohledech příznivější. Žalobcovým předáním do Rumunska by tak bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého života, předáním by žalobci jistě vznikla újma, je možné, že by byl vystaven nelidskému a ponižujícímu chování.
5. Dalším důležitým faktorem, pro nějž je předání žalobce do Rumunska nevhodné, je jeho zdravotní stav, neboť dosud se potýká s následky nepovedeného operačního zákroku konečníku, trpí chronickými potížemi se žaludkem, kvůli velmi vysokému tlaku užívá léky. V případě žalobce jsou dány okolnosti, na jejichž základě byl žalovaný povinen úvahu o aplikaci čl. 17 Nařízení učinit. Žalobce má z pobytu v Rumunsku velké obavy a jeho přesun by navíc odporoval principu hospodárnosti a efektivity správního řízení, zbytečně by jím

vznikaly náklady, a proto se v případě žalobceva předání do Rumunska jedná pouze o slepý formalismus, jenž není rozumným a logickým postupem.

6. Žalobce dále poukázal na nevyhovující podmínky v rumunských zařízeních pro zajištění cizinců. Rumunský azylový systém čelí značnému náporu, jenž je zhoršen válkou na Ukrajině. Existence uvedených okolností je dle žalobce relevantním důvodem pro zvážení možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s čl. 17 Nařízení. Žalovaný však takovou úvahu vůbec neučinil, ani nepředložil jakékoli zdůvodnění svého postupu a rozhodnutí, jež vydal, je proto nepřezkoumatelné.
7. Dne 24. 1. 2024 žalobce soudu zaslal doplnění žaloby, v němž uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil ust. § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami. Dále porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když si neobstaral aktuální a relevantní podklady o situaci azylového řízení v zemi, kam má být žalobce předán, přestože byly důvodné pochybnosti o zranitelnosti žalobce. Žalovaný dále porušil ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tím, že nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, zejména ohledně tvrzení žalobce týkajících se podmínek v Rumunsku a toho, že je zranitelnou osobou, porušil ust. § 50 odst. 4 správního řádu, dále porušil § 52 správního řádu tím, že neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, porušil dále § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, co se týká uvedení úvah, jimiž se žalovaný při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu a Dublinského nařízení řídil, dále porušil čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3 a 13 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 3 Úmluvy proti mučení, neboť v případě transferu žalobce do Rumunska mu hrozí riziko špatného zacházení a navrácení do země původu, kde mu díky jeho sexuální orientaci hrozí nelidské zacházení, mučení a trest smrti s ohledem na jeho sexuální orientaci, z téhož důvodu se v Rumunsku obává neúčinnosti azylového řízení a státní ochrany, přičemž žalovaný neposoudil, zda v případě realizace transferu do Rumunska a pokračování azylového řízení v této zemi nedojde k porušení pravidla non – refoulement. Dále žalovaný dle žalobce porušil článek 3 odst. 2 Dublinského nařízení, neboť nedostatečně a nepřezkoumatelně odůvodnil možnost předání žalobce do Rumunska, když se nezabýval vším, co v řízení vyšlo najevo. Žalobce poukázal na systematické nedostatky azylového systému v Rumunsku zejména ve vztahu ke zranitelným osobám, jež brání realizaci transferu i s ohledem na skutečnost, že v červnu 2023 Rumunsko spustilo pilotní program urychlení azylového řízení a deportací mimo EU.
8. Žalobce k doplnění žaloby přeložil materiály v anglickém jazyce týkající se gay problematiky v Rusku, Maďarsku a Rumunsku, postavení LGBT komunity a dodržování lidských práv v Kamerunu.

III.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasil s nimi, což odůvodnil tím, že pro rozhodnutí byl směrodatný čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III, dle něhož pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát (čl. 3 odst. 1), je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve

kterém byla žádost podána, což je případ žalobce. Z provedené lustrace v databázi EURODAC je zřejmé že žalobce požádal dne 4. 10. 2023 o udělení mezinárodní ochrany na území Rumunska, přičemž toto přijalo dne 5. 12. 2023 svoji odpovědnost za žalobce. Rumunsko je zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je povinno jej přijmout zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný odkázal na judikaturu, dle níž dublinský systém stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházeno stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě a vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v EU je tento předpoklad oprávněný, tudíž by neměl být rozdíl v tom, který stát bude posuzovat žádost o mezinárodní ochranu s tím, že v případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se se žádostí o přezkum na soud. Je tedy zřejmé, že žalovaný je nejprve povinen zohlednit právní normy, jimiž je vázán svým členstvím v EU, přičemž věcné posouzení důvodů žádosti přísluší Rumunsku. K námitce žalobce vážící se k čl. 17 Nařízení Dublin III. vzhledem k aplikaci čl. 3 odst. 2 Nařízení žalovaný uvedl, že jej na případ žalobce neaplikoval v souladu s existující judikaturou, neboť za žádost žalobce je odpovědné Rumunsko, kde byla jeho žádost o mezinárodní ochranu jako v prvním členském státě podána. S ohledem na to, že žalobu z uvedených důvodů neshledal důvodnou, navrhl, aby byla zamítnuta.

IV.

Posouzení věci soudem

10. S ohledem na to, že se účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, byl jejich souhlas s takovým postupem dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) presumován. Vzhledem k tomu, že soud neshledal k nařízení jednání důvod, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
11. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 19. 11. 2023 kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž nebyl schopen prokázat svoji totožnost ani oprávněnost k pobytu na území ČR. Porovnáním otisků v systému Eurodac bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunské republice. Následně bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců a byla stanovena doba zajištění 30 dní ode dne omezení osobní svobody. Žalobce při podání vysvětlení téhož dne uvedl, že je homosexuál, z tohoto důvodu ze země svého původu – Kamerunu - odcestoval, aby nečelil diskriminaci, jeho cílem byla jakákoliv země, kde by za svou sexuální orientaci nebyl perzekuován. Nejprve žil asi 5 měsíců v Moldávii, následně odcestoval do Vídně a poté do ČR. Cestoval v úkrytu v dodávce přes Rumunsko, přičemž nejprve uvedl, že v této zemi nebyl v kontaktu s policií, poté, co byl konfrontován s tím, že je v této zemi veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, svoji výpověď změnil. Uvedl, že do Rumunska se dobrovolně vrátit nechce stejně tak jako do Kamerunu, chce odjet do Belgie a požádat tam o

azyl či najít jinou cestu, jak tam zůstat. Ve své domovské zemi není kvůli své sexuální orientaci v bezpečí. Na ČR nemá žádnou vazbu.

14. Rozhodnutím Policie ČR č. j. KRPP-166216-8/ČJ-2023-030022 ze dne 19. 11. 2023 byl žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání do Rumunské republiky, doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 19. 11. 2023.
15. Jedním z podkladů rozhodnutí je informace Ministerstva vnitra ČR OAMP ze dne 14. 6. 2023 Rumunsko, Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky. Z ní mj. vyplývá, že platná legislativa za zranitelné žadatele považuje mj. osoby znevýhodněné v důsledku sexuální orientace s tím, že v případě identifikace zranitelnosti jsou přijata příslušná opatření. Celková kapacita přijímacích středisek v Rumunsku nebyla v roce 2021 naplněna. Azylová střediska jsou pravidelně monitorována ombudsmanem, jsou průběžně udržována, nicméně jsou popisována jako relativně opotřeбенá, vybydlená se zásadními technickými a hygienickými nedostatky. Všichni žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří nedisponují dostatečnými vlastními prostředky, a jejichž žádost není opakovanou, mají nárok na hmotnou a finanční pomoc sestávající z ubytování v azylovém středisku, peněžního příspěvku na stravu, ošatného, kapesného a v mnohých případech jsou tyto příspěvky vyšší než ty, jež jsou garantované sociálně slabým obyvatelům Rumunska. Žadatelé mají za stanovených podmínek právo na přístup k práci, na základní zdravotní péči a léčbu závažných onemocnění v plném rozsahu.
16. Při pohovoru dne 6. 12. 2023 žalobce uvedl, že vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu v Rumunsku nevyčkal, necítil se tam dobře, neboť chtěl do nějakého schengenského státu, je přesvědčen, že tam by mohli chápat, že potřebuje pomoci, neboť je homosexuál. Z důvodu své sexuální orientace odjel z Kamerunu.
17. Ministerstvo vnitra ČR vydalo dne 15. 12. 2023 rozhodnutí o předání č. j. OAM-1579/DS-D03-D08-2023, jímž bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, je Rumunsko s tím, že rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jež žalobce napadl projednávanou žalobou.
18. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu Ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. e) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).
19. Žalobní argumentace žalobce se týkala údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nesprávného posouzení otázky, zda přemístění žalobce do Rumunska brání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení a to především s odkazem na podmínky azylového řízení a žalobcovu zranitelnost zapříčiněnou jeho sexuální orientací.
20. V daném případě považuje soud za rozhodné znění čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení, dle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje, a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

21. V případě kritérií stanovených v člancích 7-15 Dublinského nařízení, dle kterých dochází k určení příslušného státu, se jedná o určení příslušného státu za situace, kdy žadatel podal první žádost v některém členském státě EU. Tím je myšleno, že žadatel doposud nepodal žádost o mezinárodní ochranu v žádném jiném členském státě EU. Jak vyplynulo z řízení před žalovaným, žalobce podal dne 4. 10. 2023 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku, jež dne 28. 11. 2023 uznalo svoji příslušnost k posouzení této žádosti. V souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Žalovaný se s ohledem na argumentaci žalobce v té souvislosti zabýval otázkou, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.
22. Námitku žalobce, že jeho předáním do Rumunska by s ohledem na jeho sexuální orientaci bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého života, soud shledal nedůvodnou. Osoby homosexuální orientace se sice v Rumunsku mohou setkávat s právními komplikacemi, jež jsou ale typické i pro ostatní východoevropské země. Zároveň však v Rumunsku již došlo k plné dekriminální homosexualitě, přijetí rozsáhlé anti-diskriminační legislativy, sjednocení legálního věku způsobilosti k pohlavnímu styku a zákonů proti homofobním zločinům z nenávisť. Žalovaný si v souvislosti s tvrzenou zranitelností žalobce vyplývající z jeho sexuální orientace vyžádal i výše uvedený podklad- informaci OAMP, jež námitku vznesenou žalobcem vyvrací. Zároveň je třeba uvést, že žalobce v tomto ohledu neuvedl jiné než obecné obavy vyplývající z jeho homosexuality, přičemž na území ČR nenavázal žádný vztah, s nikým nevede rodinný život, tudíž z uvedených důvodů nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
23. Žalobce dále uvedl, že jeho předání není vhodné i s ohledem na jeho zdravotní stav, kdy trpí hypertenzí, celkem běžnými žaludečními problémy a již v Kamerunu absolvoval operaci konečníku. Ani v této souvislosti žalobce nenamítal konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že jeho předání do Rumunska není s ohledem na jeho zdravotní stav vhodné. Jak vyplývá z výše uvedené informace, žalobce bude v Rumunsku jakožto žadatel o mezinárodní ochranu mít nárok na zdravotní péči a léčbu případných vážných onemocnění v plném rozsahu, přičemž většina azylových středisek disponuje vlastním lékařským personálem. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
24. Pokud se týká žalobcem tvrzených systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku, pak je třeba uvést, že podle Nejvyššího správního soudu je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známy a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené a zda je proto předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto povinnost splnil, neboť provedl zhodnocení situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku a vysvětlil, proč v

případě žalobce nejsou dány důvody zamezující jeho předání do Rumunska, jež je státem příslušným k jeho přijetí zpět. Při hodnocení této otázky žalovaný vycházel z obecně známých skutečností, výše uvedené informace OAMP a z výpovědi žalobce. Žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil, jak a na základě čeho rumunský azylový systém posoudil, a z jakých důvodů závažné systémové nedostatky neshledal. Na základě uvedeného nelze dospět k závěru, že by žadatelé o mezinárodní ochranu v Rumunsku byli vystavováni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a že by existovaly takové nedostatky, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Je pravdou, že životní podmínky v Rumunsku jsou oproti ekonomicky vyspělejším západním zemím odlišné, ale přesto nelze hovořit o systematických nedostatkách či případně o životním standardu, jenž by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany, rumunský azylový systém jistě není dokonalý a jsou v něm oblasti, které jsou ke zlepšení, avšak není možné je posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu, neboť ne každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě brání jejich předání či zajištění. Nedostatky v azylovém řízení musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Námitka těchto nedostatků je tak důvodná pouze v případě, kdy musí být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do jiného členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy, které sdílí všechny členské státy Evropské unie. V žalobě tvrzené nedostatky rumunského azylového systému jsou pouze obecného charakteru, žalobce je nekonkretizoval, a proto jeho tvrzení nejsou způsobilá zpochybnit podložený závěr žalovaného o neexistenci systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku. Žalovaný se v této souvislosti existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů zabýval v postačujícím rozsahu, přičemž dostačujícími soud shledal i podklady rozhodnutí, z nichž žalovaný vycházel. Soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného, že případné nedostatky azylového řízení v Rumunsku nejsou natolik závažné, aby neumožňovaly žalobcovo předání, neboť pochybnosti ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku nepanují, a proto shledal námitku ohledně těchto nedostatků nedůvodnou. S ohledem na argumentaci žalobce není ani zřejmé, z čeho dovozuje, že jeho případné předání do Rumunska by mu způsobilo újmu, kterou by, jak uvádí, veřejný zájem na dodržení příslušnosti dle Nařízení jen těžko legitimizoval.

25. Ani námitku žalobce, že v případě realizace jeho transferu do Rumunska a pokračování azylového řízení v Rumunsku dojde k porušení pravidla non – refoulement, soud neshledal důvodnou. Princip non-refoulement vyplývá z požadavků čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a stanoví závazek nejen České, ale i Rumunské republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá jejich jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Důkazy prokazující existenci skutečného nebezpečí pro žalobce v této souvislosti musí být konkrétní, ale v případě žalobce jsou pouze obecná, opírající se o jeho odlišnou sexuální orientaci a nevyplývá z nich, že by předáním žalobce do Rumunské republiky mu hrozila výše uvedená újma spočívající ve vážném nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Pokud žalobce argumentuje v souvislosti s možným porušením pravidla non- refoulement možným vyhoštěním do Kamerunu, pokud by o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo rozhodováno v Rumunsku, pak je třeba uvést, že

azylová a přistěhovalecká politika Evropské unie je v jednotlivých státech koncipována tak, aby byl naplněn cíl koordinovat imigraci ze třetích zemí do členských států Evropské unie a vytvořit jednotný azylový systém platný ve všech státech EU, tedy tato námitka rovněž není důvodná.

26. Další námitka žalobce se týkala nevyužití diskrečních pravomocí dle čl. 17 odst. 1 Nařízení, s tím, že dle žalobce byly v jeho případě dány důvody hodné zvláštního zřetele, jež způsobují značnou nepřiměřenost žalobcova případného předání do Rumunska. Žalovaný ani soud žádné důvody hodné zvláštního zřetele v případě žalobce neshledal, přičemž žalobce sám uvádí pouze důvody, jež se nevymykají těm, jež mají i jiné osoby v obdobném postavení jako žalobce. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
27. Soud dospěl k závěru, že provedení důkazu listinami, jež žalobce předložil k žalobě, je nadbytečné, neboť podklady shromážděné žalovaným jsou dostačující a objektivně zohledňují i negativa rumunského azylového systému a postavení osob s odlišnou sexuální orientací v rumunské společnosti, přičemž žalovaný v té souvislosti odůvodnil, z jakých důvodů nedosahují intenzity potřebné pro vliv na jeho rozhodnutí.
28. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 Rumunsko, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů a na základě nich učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. února 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně